

KAPITOLA PRVNÍ

Paličatá Mona

Brzy ráno, když protnou nitky slunce dosud spící les a vítr se snaží silou zvednout listy ze země – právě v ten moment to v kmeni silného stromu ještě spí. Peřina se nafukuje a vzápětí je zas malá. Chrrr-fííí, chrrr-fííí. Mládě salašníka horského se ne a ne vzbudit, a přitom už je čas.

„Monoooo, Monooo!“ ťuká kdosi na kmen. „Jsi tam? Copak ty neslyšíš? Je čas!“ Peřinka se pohne a se zvukem podobným mručení se zpod ní vyhrnou na světlo dvě modrá křídla. Nehýbe se. Čeká. Vždycky zapomene, že už je moc velká na to, aby ji někdo odnesl z postele.

„Ach jo,“ řekne smutně. „To jsi ty, Kryštofe? Proč mě budíš?“

„Už je čas, Mono!“

„Čas? A na co?“

„Odletět přeci!“

„Odletět? Už? Jak to víš?“

„Vím.“

„Ale ne, to se ti jen zdá,“ zabručí Mona. „To se pleteš,“ vyhrkne. Potom hbitě roztáhne křídla, přivře oči a pleskne sebou zpátky do peřin.

Když konečně vyleze z postele, protáhne se a začne se prohlížet v zrcadle. „Hele, Kryštofe, koukni mi tady na ta zadní pířka. Jsou všechna stejně modrá?“

„No, abych řekl pravdu, tak tady ti vylézá nějaké jiné.“

„Jiné? Jaké jiné?“

„Takové trochu dočervena.“

„Dočervena? To snad ne! Ukaž! Ukaž!“ Mona se začne točit dokola za křídly jako pes za ocasem. „Já nic nevidím! A kde?“ ještě se párkrát otočí, než jí dojde, že si z ní Kryštof utahuje.